

Maintenance of separate positions that regulate activity of duty services in detail is investigational, namely: Order of MBC of Ukraine «About perfection of reacting on a report about crimes, other offences and events and providing of the operative informing in organs and subdivisions of internal affairs of Ukraine»; An order of MBC of Ukraine is «About claim of Instruction from organization of activity of duty service of organs (subdivisions) of the National police of Ukraine».

Key words: *duty service, National police of Ukraine, industry is right, адміністративно-правові норми, legal adjusting, position.*

Стаття надійшла 11 травня 2018 р.

УДК 342.741.749.6;656.2

С. С. Єсімов

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТРАНСПОРТНОЇ БЕЗПЕКИ

Проаналізовано шляхи вдосконалення діяльності Національної поліції щодо забезпечення транспортної безпеки у контексті адаптації національного законодавства України до вимог Європейського Союзу. Досліджено правоохоронні функції поліції щодо забезпечення безпеки транспортної інфраструктури та транспортних засобів у сфері правового регулювання діяльності поліції. Розглянуто пропозиції щодо змін в організаційно-штатній структурі територіальних органів Національної поліції, що безпосередньо пов'язано з підвищенням ефективності забезпечення транспортної безпеки.

Ключові слова: *транспортна безпека, Національна поліція, транспортна інфраструктура, правове регулювання.*

Постановка проблеми. Продовження агресії на півночі держави робить актуальним питання про недопущення терористичних актів, хуліганських і екстремістських проявів, техногенних аварій на об'єктах транспортної інфраструктури. Водночас діяльність поліції щодо забезпечення транспортної безпеки, як свідчить практика, вимагає подальшого вдосконалення. Це пов'язано з новими викликами та загрозами, зумовленими застосуванням нових видів озброєння та технологічними особливостями, що з'являються в процесі експлуатації різних видів транспорту, технічної складової, пов'язаної з розвитком транспорту та засобів контролю, що використовуються для протидії різних правопорушень на транспорті. Агресія Російської Федерації щодо України, адаптація національного законодавства у сфері транс-

портної безпеки до вимог Європейського Союзу детермінують чинники, що зумовлюють необхідність удосконалення діяльності поліції щодо забезпечення транспортної безпеки.

Стан дослідження. Значний внесок у дослідження транспортної безпеки зробили: В. Авер'янов, О. Андрійко, Ю. Битяк, Н. Бортник, Н. Вітрук, В. Гарашук, Т. Гуржій, С. Загороднюк, В. Зуй, М. Ковалів, Ю. Ковбасюк, Н. Корень, В. Ортинський, О. Остапенко, О. Романюк, М. Руденко, В. Середа, А. Собакар, Т. Тимчишин, Б. Щетинін та інші вчені. Водночас потреба в теоретичному дослідженні правого забезпечення діяльності Національної поліції у сфері забезпечення транспортної безпеки залишається актуальною у зв'язку з ліквідацією транспортних органів внутрішніх справ. Юридична невизначеність правого статусу підрозділів Національної поліції, які забезпечують транспорту безпеку та безпеку транспортної інфраструктури, викликають проблеми, що негативно впливають на ефективність захисту транспортного комплексу країни.

Метою статті є дослідження шляхів вдосконалення діяльності Національної поліції щодо забезпечення транспортної безпеки.

Виклад основних положень. У 2015 році у низку законів України, зокрема і до Кодексу України про адміністративні правопорушення, внесено зміни, що розширили компетенцію Національної поліції в сфері забезпечення транспортної безпеки. Поліцейські мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення за порушення вимог транспортної безпеки, брати участь у проведенні перевірок Державною службою України з безпеки на транспорті. Все це вимагає підвищення професійної підготовки та кваліфікації поліцейських, які здійснюють функції у сфері транспорту. Удосконалення діяльності Національної поліції щодо забезпечення транспортної безпеки має стосуватися і інших аспектів. У цьому напрямі повинна бути вироблена певна система необхідних змін.

Зокрема слід прийняти Концепцію (стратегію) розвитку органів Національної поліції на транспорті, в якій було б правильно відображено питання організації діяльності поліції на транспорті, особливості діяльності поліції на окремих видах транспорту, визначено порядок взаємодії поліції з суб'єктами забезпечення транспортної безпеки, або доповнити Стратегію розвитку системи Міністерства внутрішніх справ України до 2020 року [1]. У пропонованому документі доцільно відобразити основи кадрового та матеріально-технічного забезпечення діяльності поліції на транспорті. Крім того, назріла потреба оновити Галузеві програми: забезпечення безпеки руху на автомобільному транспорті на 2016–2018 роки; забезпечення безпеки судноплавства на

2014–2018 роки; забезпечення безпеки судноплавства на 2014–2018 роки [2]. Досвід реалізації програм показав її позитивні наслідки для безпеки на транспорті. Галузеві програми виконали свою позитивну роль у питаннях вдосконалення діяльності поліції на транспорті після прийняття Закону України «Про Національну поліцію» № 580-VIII від 2 липня 2015 року.

Значна кількість норм адміністративного права, які містяться в законах і підзаконних або нормативно-правових актах, що регулюють відносини, пов'язані із забезпеченням транспортної безпеки, не є гарантією захисту транспорту та транспортної інфраструктури від аварій і катастроф.

Різні надзвичайні ситуації відбуваються на повітряному, водному, залізничному транспорті. Водночас причинами таких подій з постраждалими є не тільки акти незаконного втручання, тобто зовнішні чинники, але й технічні неполадки, помилки пілотів, застарілі повітряні судна, теплоходи, поїзди.

Внутрішні загрози становлять доволі серйозну небезпеку: застаріле транспортне обладнання постійно дає збої, проте транспортні засоби з таким обладнанням все ще використовуються для перевезення не тільки вантажів, але й пасажирів.

У цьому разі основне навантаження щодо транспортної безпеки припадає на фахівців-співробітників Державної служби України з безпеки на транспорті, чий обов'язок пов'язаний вже із зазначеними питаннями. Від них, а не від діяльності поліцейських і служб відомчої безпеки, зараз більшою мірою залежить життя та здоров'я пасажирів. Вони повинні не допускати транспортний засіб до експлуатації, якщо він не відповідає технічним вимогам, які висуваються чинними нормативно-правовими актами. Відповідальність, аж до кримінальної, за допуск до експлуатації несправних транспортних засобів повинні нести саме вони, а не водії, машиністи, пілоти.

Водночас акти незаконного втручання в роботу транспортного комплексу, серед яких найбільшу небезпеку становлять терористичні акти, представляють загрозу для життя та здоров'я людей. Найуразливішими об'єктами транспортного комплексу для здійснення терактів є цивільна авіація, залізничний транспорт, метрополітен. Ці факти підтверджують необхідність правового, організаційного та інформаційного вдосконалення діяльності поліції та інших суб'єктів забезпечення транспортної безпеки.

В. Дитюк, М. Ковалів та інші вчені у різний час зазначали, що в Україні набули актуальності питання забезпечення транспортної безпеки. Насамперед це пов'язано зі збільшенням кількості актів

незаконного втручання в діяльність підприємств транспортного комплексу, зокрема терористичних актів, зростання масштабів їх суспільно небезпечних наслідків (кількість жертв і постраждалих, розміри майнової шкоди) та розширення набору способів скоєння незаконного діяння. Заразом акти незаконного втручання в різних формах відбуваються недавнім часом майже на всіх видах транспорту [3; 4].

З цим твердженням важко не погодитися. Вчені висловили думку про необхідність вдосконалення чинного транспортного законодавства та законодавства, що регулює діяльність поліції зі забезпечення транспортної безпеки на різних видах транспорту.

Доцільно зазначити, що у національному законодавстві немає легального визначення поняття «транспортна безпека». Транспортна безпека – це стан захищеності об'єктів транспортної інфраструктури та транспортних засобів, людей, які перебувають на об'єктах транспортного комплексу, від актів незаконного втручання, загроз природного, техногенного та соціального характеру. Це визначення більш повно відображає сутність транспортної безпеки, оскільки охоплює не тільки об'єкти транспортного комплексу, а й людські життя. Визначення не обмежується погрозами зовнішнього характеру. Воно охоплює загрози природного (повені, паводки, урагани тощо), техногенного (технічна несправність транспортних засобів) характеру. До загроз зовнішнього характеру можуть бути віднесені застаріле обладнання, недотримання вимог пожежної безпеки і інші.

Загрози соціального характеру: протиправна поведінка пасажирів, помилки машиністів, капітанів, пілотів, відсутність поліції у поїздах далекого прямування та приміського сполучення, хуліганські дії груп громадян тощо.

Як вважає Т. Тимчишин, обмеження загроз транспортної безпеки тільки актами незаконного втручання, спрямованість цих актів не на конкретних осіб, а на невизначене коло суб'єктів зближує транспортну безпеку з антитерористичною безпекою. Акти втручання в діяльність транспорту мають на меті не порушення роботи транспортного комплексу, вони адресуються державній владі [5].

Низка дослідників правових проблем забезпечення авіаційної безпеки стверджують, що обов'язки щодо забезпечення транспортної безпеки, з огляду на визначення понять «транспортна безпека» та «забезпечення транспортної безпеки», повинні охоплювати необхідність профілактичних заходів, запобігання терористичним актам.

Дослідження законодавства про транспортну безпеку свідчить, що органи державної влади здатні ефективно виконувати діяльність щодо забезпечення транспортної безпеки тільки у взаємодії та з вико-

ристанням досягнень науки та техніки. Однак транспортна безпека не вичерпується погрозами терористичного характеру. З погляду на дослідження В. Дитюка, це загрози: техніко-технологічного характеру (велика ступінь зносу та застарілість технічних засобів транспорту, недостатній рівень підготовки та кваліфікації робочого персоналу, порушення або незнання законів і недисциплінованість); соціального характеру (низька ефективність державного нагляду та контролю), неправомірне втручання в роботу транспорту, акти тероризму); природного характеру (сходи снігових лавин та інші впливи) [4, с. 158–159].

Через високий рівень терористичної загрози під час експлуатації водного та повітряного транспорту є необхідність посилення ролі поліції при здійсненні заходів з догляду пасажирів, багажу, вантажів, вдосконалення системи управління безпекою в аеропортах, морських і річкових портах, автовокзалах. У контексті досліджень А. Собакаря щодо адміністративно-правового забезпечення функціонування транспорту, охорона правопорядку, забезпечення громадської та особистої безпеки, боротьба зі злочинністю на всіх видах транспорту, включаючи контроль за обігом зброї, боєприпасів, вибухових речовин і вибухових пристроїв, є функцією органів поліції, в той час як питання технічного оснащення засобами безпеки, спостереження за пасажиропотоком повинні бути віднесені до компетенції служб безпеки аеропортів та інших авіаційних об'єктів [6, с. 160].

Поліція на транспорті повинна насамперед боротися зі злочинністю, що охоплює протидію терористичним актам, екстремістським, хуліганським діям, іншим актам незаконного втручання. Питання внутрішньої безпеки повинні забезпечуватися державними транспортними органами, службами авіаційної безпеки, підрозділами відомчої воєнізованої охорони Міністерства інфраструктури України.

Поліція повинна надавати цим службам і співробітникам всіляку допомогу та сприяння. Відтак підрозділи безпеки на транспортні, легальне визначення яких відображено у транспортних законах і кодексах, мають охоплювати не лише співробітників відомчої воєнізованої охорони органів виконавчої влади, які працюють у сфері транспорту, акредитованих для забезпечення транспортної безпеки, але і поліцейських.

Тому пропонуємо викласти поняття підрозділу транспортної безпеки у Порядку взаємодії відомчої воєнізованої охорони з органами (підрозділами) внутрішніх справ, Служби безпеки, Збройних Сил, Міністерства з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи у разі виникнення надзвичайних ситуацій на об'єктах підвищеної небезпеки (затвердже-

ного постановою Кабінету Міністрів України № 460 від 14 квітня 2004 року). Підрозділи транспортної безпеки здійснюють захист транспортної інфраструктури і транспортних засобів від актів незаконного втручання та інших загроз природного, техногенного та соціального характеру. До складу входять підрозділи відомчої воєнізованої охорони державних органів виконавчої влади в галузі транспорту або акредитовані для цієї мети в установленому порядку юридичні особи, підрозділи органів державного нагляду у сфері транспорту (Державної служби України з безпеки на транспорті), органи Національної поліції.

Подібне визначення дасть можливість поліції не просто сприяти підрозділам, що забезпечують режим транспортної безпеки, а й бути активним суб'єктом забезпечення у межах, наданих Законом України «Про Національну поліцію» № 580-VIII від 2 липня 2015 року.

Стосовно питань забезпечення авіаційної безпеки В. Зуєва та В. Череватюк вважають, що основними напрямками гармонізації законодавства в сфері забезпечення безпеки на повітряному транспорті повинні бути: введення нових термінів і понять у чинне транспортне законодавство у зв'язку зі змінами; чітке визначення завдань і функцій всіх органів і служб, причетних до попередження та припинення актів незаконного втручання в діяльність повітряного транспорту; детальне розкриття компетенції органів поліції у забезпеченні безпеки функціонування повітряного транспорту; визначення прав і обов'язків власників, користувачів об'єктів за попередження та припинення актів незаконного втручання в діяльність повітряного транспорту; уточнення завдань і функцій підрозділів авіаційної безпеки [7, с. 103–104].

Зазначені напрями вдосконалення законодавства в галузі транспортної безпеки повинні бути застосовані не тільки до повітряного транспорту, а й до залізничного та водного транспорту, де загрози безпеці не менш серйозні, а робота поліції повинна здійснюватися не менш відповідально. Деякі дослідники пропонують створити спеціалізований орган з координації сил і засобів сили забезпечення транспортної безпеки.

Аналізуючи проблеми забезпечення транспортної безпеки у сфері охорони майна на залізничному транспорті, М. Ковалів пропонував створити спеціальний орган, у чій обов'язки буде входити координація діяльності сил і засобів, задіяних для охорони майна та громадського порядку на об'єктах залізничного транспорту. Як констатує автор, цей орган у взаємодії з органами поліції повинен розробити єдиний алгоритм дій охоронців у разі виникнення фактів розкрадань майна, проведення підготовки охоронців щодо попередження розкрадань на залізничному транспорті [8, с. 112]. Такі підрозділи повинні бути створені на всіх видах транспорту.

Одним із шляхів вдосконалення діяльності поліції щодо забезпечення транспортної безпеки є створення в структурі територіальних органів Національної поліції спеціальних підрозділів щодо забезпечення безпеки на об'єктах залізничного, повітряного та водного транспорту окремо для кожного виду транспорту. У їхні повноваження повинні входити питання забезпечення транспортної безпеки. Підрозділи повинні мати специфічні, тільки їм властиві завдання та функції з безпосереднього забезпечення транспортної безпеки на тому чи іншому виді транспорту саме від зовнішніх загроз, тобто від різних актів незаконного втручання в діяльність транспортного комплексу. У цьому полягає сутність організаційного вдосконалення органів поліції з метою посилення ефективності їх діяльності щодо забезпечення транспортної безпеки.

Низка вчених-правознавців пропонує з метою вдосконалення діяльності поліції і інших служб забезпечення транспортної безпеки, а також роботи транспортного комплексу загалом прийняти кодифікований нормативно-правовий акт – Транспортний кодекс України. Про це, зокрема, говорить Е. Деркач [9]. Прийняття комплексного законодавчого акта, що регулює діяльність всіх видів транспорту, а саме Транспортного кодексу, сприяло б уніфікації термінології та покращенню господарської практики застосування відповідного законодавства, усуненню внутрішніх суперечностей та дублювання правових приписів, упорядкуванню чинних нормативно-правових актів у цій сфері, створенню умов для рівноправного розвитку всіх форм господарювання, розвитку сучасного ринку транспортних послуг [9, с. 34]. Ухвалення такого закону дасть можливість поліпшити рівень взаємодії всіх елементів транспортної системи та ефективніше забезпечувати транспортну безпеку.

Водночас у зв'язку наявними Повітряним кодексом України, Водним кодексом України, Кодексом торговельного мореплавства України, Законами України «Про дорожній рух», «Про автомобільний транспорт», «Про залізничний транспорт», де відображені особливості функціонування різних видів транспорту, прийняття Транспортного кодексу недоцільно.

З метою вдосконалення законодавства про транспортну безпеку, для більш чіткого закріплення функцій поліції щодо забезпечення транспортної безпеки доцільно прийняти Кодекс транспортної безпеки України. У ньому максимально детально, без відсилання до інших законів і підзаконних нормативно-правових актів, слід закріпити основні питання забезпечення транспортної безпеки за тим чи іншим органом при експлуатації всіх видів транспорту.

Такий кодифікований нормативно-правовий акт дасть змогу розподілити права і обов'язки компетентних органів щодо забезпечення транспортної безпеки в широкому сенсі цього слова, тобто не тільки від зовнішніх і внутрішніх загроз.

У список заходів, покликаних забезпечити безпеку транспортної системи України (відповідно вдосконалити діяльність поліції та інших органів на транспорті щодо забезпечення транспортної безпеки), повинні входити забезпечення:

- безпеки об'єктів транспорту від актів незаконного втручання;
- безпеки перевезень вантажів, що потребують спеціальних умов;
- допуску до транспортної діяльності шляхом ліцензування, акредитації або декларування;
- розвитку засобів і систем контролю та нагляду в галузі транспорту;
- потреб транспортного комплексу в кваліфікованих фахівцях з відповідним рівнем професійної підготовки, що відповідає правилам і вимогам транспортної безпеки і стійкості транспортного комплексу.

Крім правового та організаційного вдосконалення діяльності поліції щодо забезпечення транспортної безпеки, слід вказати на важливість інформаційного вдосконалення цієї діяльності. Інформація про можливі терористичні та екстремістські загрози на об'єктах транспорту повинна максимально оперативно повідомлятися всім компетентним службам безпеки, охоплюючи поліцію, співробітники якої повинні максимально швидко реагувати на таку інформацію, здійснюючи ретельне гласне та приховане спостереження на об'єктах транспортної інфраструктури і в транспортних засобах. Своєю чергою, громадянам (пасажирам) і іншим особам повинна бути надана можливість оперативної взаємодії з правоохоронними органами у разі виявлення підозрілих осіб, речей або предметів.

Ефективна діяльність поліції щодо забезпечення транспортної безпеки неможлива без вдосконалення законодавства про поліцію. Необхідно, на наш погляд, прийняти закон «Про транспортну поліцію», який буде вважатися спеціальним законом щодо Закону «Про Національну поліцію». Це доцільно тому, що транспортна поліція є спеціалізованим органом поліції, з особливими завданнями та функціями, відмінними багатьох в чому від завдань і функцій територіальної поліції. Оперативна обстановка, умови служби в транспортній поліції, територія обслуговування помітно відрізняються від аналогічних в територіальних органах Національної поліції. Тому вимоги до особового складу та кваліфікації повинні бути іншими, ніж для

поліцейських територіальних підрозділів поліції. Права і обов'язки транспортної поліції повинні дещо відрізнятися від загальних прав і обов'язків, які визначені Законом «Про Національну поліцію». Обумовлено це тим, що умови, підстави, а також порядок застосування фізичної сили, спеціальних засобів, вогнепальної зброї, інших заходів адміністративного примусу на транспорті мають свою специфіку. Територія роботи відділу поліції на транспорті зазвичай охоплює кілька районів, що обслуговуються декількома територіальними відділами Національної поліції.

Порядок взаємодії поліції з територіальними органами Служби безпеки України, з підрозділами Державної служби України з безпеки на транспорті, органами виконавчої влади в галузі транспорту повинен бути детально прописаний на законодавчому, а не на відомчому, як це зараз, рівні. В умовах адаптації національного законодавства до вимог Європейського Союзу забезпечити ефективне юридичне регулювання можливо лише шляхом винайдення принципово нових підходів до його організації, що не виключають наявних соціально-економічних реалій і враховують об'єктивно існуючі відмінності механізмів дії права [10, с. 139]

Висновки. Адміністративно-правовий механізм забезпечення поліцією транспортної безпеки охоплює регулятивні й охоронні норми матеріального права, процесуальні норми, компетенцію поліції щодо забезпечення транспортної безпеки на об'єктах залізничного, водного та повітряного транспорту, різні заходи адміністративного примусу. Все це сукупно вимагає постійного вдосконалення теоретичного та законодавчого компонента транспортної безпеки і практичної діяльності поліції. Удосконалення діяльності поліції щодо забезпечення транспортної безпеки повинно здійснюватися на правовому та на організаційному рівні. У зв'язку з цим недостатньо розвивати правові основи забезпечення транспортної безпеки, необхідно в системі територіальних органів Національної поліції, що реалізує функції на транспорті, створити спеціальні підрозділи, в обов'язки яких будуть входити виключно питання транспортної безпеки стосовно діяльності окремого виду транспорту.

Аналіз законодавства про транспортну безпеку свідчить, що поліція не є основним суб'єктом забезпечення транспортної безпеки. Водночас без участі поліції у проведенні заходів щодо забезпечення транспортної безпеки складно уявити ефективний захист об'єктів транспортної інфраструктури та транспортних засобів від актів незаконного втручання в діяльність транспортної системи. Насамперед потрібно ввести на законодавчому рівні органи поліції на транспорті

до складу основних суб'єктів забезпечення транспортної безпеки, а перелік підрозділів транспортної безпеки доповнити відділами Національної поліції на залізничному, водному та повітряному транспорті.

1. Про схвалення Стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.11.2017 № 1023-р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1023-2017-%D1%80>

2. Програми з підвищення безпеки на транспорті. *Офіційний веб-сайт Міністерства інфраструктури України*. URL: <https://mtu.gov.ua/content/programi-z-pidvishchennya-bezpeki-na-transporti.html>

3. Ковалів М. В. Основи управління в органах внутрішніх справ України: навч.-практ. посібник. Львів: Львів. держ. ун-т внутр. справ, 2010. 340 с.

4. Дитюк В. З. Нормативно-правові аспекти удосконалення забезпечення громадської безпеки на залізничному транспорті. *Науковий вісник Львів. держ. ун-ту внутр. справ*. 2013. № 2. С. 156–164.

5. Тимчишин Т. М. Окремі аспекти діяльності громадських формувань як суб'єктів протидії правопорушенням на залізничному транспорті. *Наук. вісник Львів. держ. ун-ту внутр. справ*. 2014. № 1. С. 220–228.

6. Собакарь А. О. Адміністративно-правове забезпечення функціонування транспорту в Україні. *Наук. вісник Дніпропетровського держ. ун-ту внутрішніх справ*. 2015. № 2 (76). С. 155–164.

7. Зуєва В. О., Череватюк В. Б. Функції держави та проблеми авіаційної безпеки. *Право і суспільство*. 2014. № 5. С. 99–106.

8. Ковалів М. В. Правові та організаційні засади забезпечення збереження вантажів на залізничному транспорті України. Львів: Афіша, 2003. 198 с.

9. Деркач Е. Щодо концептуальних засад кодифікації транспортного законодавства України. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 7. С. 31–35.

10. Бондаренко В. А. Окремі аспекти підвищення ефективності норм адміністративного права у період адаптації законодавства до вимог Європейського Союзу. *Наук. вісник Львів. держ. ун-ту внутрішніх справ*. 2016. Вип. 3. С. 134–142.

Yesimov S. S. Ways for improving the activity of the National Police to ensure transport safety

The continuation of aggression in the north of the state raises the issue of preventing terrorist acts, hooligan and extremist manifestations, man-caused accidents at the objects of transport infrastructure. At the same time, the police activity concerning transport safety needs further improvement. It is connected with new challenges and threats caused by the application of new types of weapons and technological features, which appear during the operation of various modes of

transport, the technical component of the development of transport and control used to counteract various types of transport offenses. The administrative and legal mechanism to ensure transport safety by police includes the regulatory and protective norms of substantive law, procedural norms, the competence of the police to ensure transport safety at the objects of rail, water and air transport, and various measures of administrative coercion. This requires constant improvement of the theoretical and legislative component of transport safety and the practical activity of the police.

Improvement of police activity in the field of transport safety is carried out at the legal and organizational level. In this regard, it is not enough to develop the legal framework for ensuring transport safety, it is necessary to create special units in the system of territorial transport police authorities, the duties of which will include issues of transport security in relation to the activity of a particular mode of transport.

The analysis of the legislation on transport safety shows that the police are not the main subject of ensuring transport security. At the same time, it is difficult to provide effective protection of objects of transport infrastructure from acts of unlawful interference without the participation of the police carrying out measures to ensure transport safety. First, at the legislative level, it is necessary to include the transport police into the main subjects of providing transport safety, to add the departments of the National Police in rail, water and air transport to the list of transport safety units.

Key words: transport safety, National Police, transport infrastructure, legal regulation.

Стаття надійшла 27 серпня 2018 р.

УДК 342.075

М. В. Ковалів

ПОРЯДОК ПІДГОТОВКИ ТА ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКОГО РІШЕННЯ В ОРГАНАХ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Порушено питання підготовки та прийнятті управлінських рішень в органах виконавчої влади. Встановлено, що управлінське рішення в органах виконавчої влади розглядається як вольовий акт організації прийняття рішення. Розкрито критерії класифікації управлінських рішень, які залежно від цілей і методів розробки можна згрупувати за такими ознаками: масштаб об'єкта; характер цілей; спосіб впливу на керований об'єкт; методи обґрунтування; умови прийняття; зміст; форма.

Ключові слова: управлінське рішення, підготовка рішення, прийняття рішення, органи виконавчої влади, суб'єкти управління, виконання.